

1969. Nápoly

– Micsoda szégyen! San Gennaro! Még jó, hogy az apám ezt már nem érthette meg! – őrzöngött Alessandro, a legfiatalabb és leggazdagabb nápolyi Don, a családi ház tágas nappalijában.

Santino, az elsőszülött és azóta is egyetlen fia ájultan hevert a földön, félig meztelenül. Az orrából és a fejéből vér szivárgott, a lába fura szögben állt. Connie, a felesége azt várta, hogy a férje lecsillapodjon legalább annyira, hogy beszélni lehessen vele.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a kis Santino elájult, amikor az apja ütlegelni és rugdosni kezdte, addig sem érez fájdalmat. Szegény gyerek! Még csak tízéves!

Az anyja többször is észrevette, hogy a fia magára húzta valamelyik színes ruháját, vagy az ünneplő cipőjében billegett, de abban reménykedett, hogy majd kinövi ezt is, mint a dadogást!

Magában azonban már rég felkészült a botrányra! Azért imádkozott Santa Patriziához, hogy soha ne derüljön ki a fiának ez a „kis hibája”! Szicíliaiként jól tudta, hogy a halálát jelentheti mindkettőjüknek!

Talán, hogy Alessandrónak nincs más utódja, megkíméli a gyerek életét!

Ha nem, akkor csak az egyház marad, mint menedék! Neki pedig meg kell kockáztatnia még egyszer a terhességet és a szülést! Mindegy, mit mondott az orvos tíz évvel korábban!

– Connie, mióta megy ez a szégyenletes cirkusz a háttam mögött? – fordult most felé a férje, még mindig haragtól vörös fejjel, ökölbe szorított, remegő kézzel.

– Soha nem láttam még ilyennek Santinót! – hazudta szemrebbenés nélkül az asszony, egyenesen a férje szemébe nézve.

Tudta, hogy a legkisebb hiba is az életükbe kerülhet. Elhatározta, hogy tagadni fog a végtelenségig!

– Most mit csináljak? Mondd meg, mit csináljak? – üvöltött ismét a férfi, és tehetetlen dühében még egyet rúgott a földön fekvő gyerekbe. – Őljem meg? Kész szerencse, hogy a személyzet már elment az ünnepségre! Az egyetlen gyerekem! A fiam, Connie! Az utódom! Mi lesz így a családukkal?

Alessandro megtörve ereszkedett le a fotelbe, de szinte azonnal fel is pattant. Tehetetlenül rózta a köröket a más-kor nyugalmat és békességet árasztó nappaliban.

Nem vitte rá a lélek, hogy megölje a fiát, de azt sem engedhette, hogy kitudódjon, miféle! Látott ilyet pont eleget! Most értette meg azt is, hogy a gyereket miért nem érdekelte sem a puska, sem a kés, még a pisztoly is remegett a kezében! Ő annak idején tizenhárom évesen ölt először! Egy árulót! Milyen büszke volt rá az apja! Az egész család! Aznap éjjel elvesztette a szüzességét is az apja egyik kedvenc kurvájával! Innentől férfiszámba vették!

Ismét levetette magát a fotelbe. Hinni akart a feleségének, de nem tudott! Egyre csak az apja szavai jártak az eszében: a család mindenekelőtt! Ezek a szavak most kétélű fegyverként meredtek rá! Ha a Costelli család érdekeit nézi, akkor a gyereknek veszni kell! Kiszolgáltatottá, gyengévé teszi őt! Márpedig Santinóból ezek szerint

hamarabb lesz hímrinygó valamelyik ázsiai melegbárban, mint tisztességes férfi a családban!

Ha a fiát védi, az ő érdekét nézi, akkor aláírja a saját halálos ítéletét is, hiszen utód nélkül marad! Santinót senki nem fogja elismerni vezetőnek! Nápoly még nem érett meg arra, hogy egy gyengekezű, saját identitásában is bizonytalan férfi vezessen egy olyan hatalmas, kiterjedt és gazdag családot, mint az övéké! Már ha férfi egyáltalán!

– Szedd össze magad, Connie! Nincs sok időnk! A végén még itt hal meg ez a korcs! – nézett undorodva a fiára, akit néhány órája még feltétel nélkül imádott!

– Ne mondj ilyet, Alessandro! Ő ugyanaz a Santino, akiért tizenhat órán át szenvedtem a kórházban, hogy a világra hozzam! Ugyanaz a fiú, aki miatt egy kisebb vagyont adtál az egyháznak a keresztelőkor! A MI fiunk, Alessandro!

– A tiéd, asszony! A tiéd! Ha nem hasonlítana rám, ha nem lenne ott az az anyajegy, akkor megkérdőjelezném, hogy én vagyok-e az apja! – csattant fel a férfi ismét.

Connie hatalmas levegőt vett. Minden erejére szüksége volt, hogy visszatartsa a könnyeit. Szeretett volna a gyerekek mellé térdelni, de félt, hogy ezzel csak még jobban felbószíti a férjét.

– Legyen az enyém! Rendben! Adj engedélyt, hogy a kórházba vigyem! Utána meg beadom az érseki hivatalba, vagy elküldetem Rómába, hogy ott járjon iskolába! Látni sem fogod, ha nem akarod! – mondta halkán az asszony.

Abban reménykedett, hogy a férje észhez tér az első sokk után! Soha nem látta még, hogy elvesztette volna a fejét!

– Ezt még át kell gondolnom! És ha ez a korcs elszólja magát? Mi lesz, ha kitudódik? Akkor mit csinálsz?

– Nem fog szólni egyetlen szót sem! Én majd ott maradok vele a kórházban, és ahogy lehet, hazahozom. A szobájából nem fog kimozdulni, amíg fel nem gyógyul! Utána azonnal elviszem a háztól!

– Amíg itt lesz, látni sem akarom! A hangját sem akarom hallani! Nem eszik az én asztalomnál! Megértetted? Te pedig készülj, mert még egy gyereket kell szülnöd! Ezzel váltod meg a fiad életét!

– Minden úgy lesz, Alessandro, ahogy akarod! Csak engedd, hogy elvigyem a kórházba! – könnyörgött most már az asszony könnyes szemmel. – Ne engedd, hogy itt pusztuljon el, mint egy kutya! Mégiscsak kettőnk húsa, vére, Alessandro!

– Fogd be a szád! Gondolkoznom kell! Nem állíthatsz be vele csak úgy, a kórházba! Mit mondasz a rendőrségnek? – pattant fel ismét, és öles léptekkel rőtta a köröket.

Connie attól tartott, hogy megint bántani akarja Santinót, ezért mellé térdelt, a gyerek fölé hajolt, hogy ha kell, a testével védje meg a fiút, aki ekkor nyöszörögni kezdett.

– Hallgattasd már el azt a semmirekellőt! – rügott a gyerek felé ismét a férfi, de helyette a felesége halántékát találta el.

Connie próbált nem felkiáltani a fájdalomtól, azonban ez már egyenesen vörösposztó volt Alessandro szemében. Belemarkolt a felesége hosszú, dús hajába, felrántotta a fejét, hogy rá nézzen!

– Ezt akartad? – csattant az első pofon a nő arcán. – Védjed csak, a kis nyomorékot!

A férfiban elszakadt az önuralom utolsó cérnaszála is!

A felesége ellen fordult, aki összeszorított szájjal túrta az ütleget! Mire Alessandro agya kitisztult valamelyest, Connie több sebből vérzett, a gyomrát ért ütések és rúgások miatt a hányinger kerülgette. De a fiú még élt! Talán most már életben is marad, amíg eljutnak a kórházig!

Alessandro hirtelen megrázta a fejét. A látása is kitisztult, már nem kavargott vörös köd előtte. Megdöbbenve látta, hogy az asszony több sebből vérzik, görnyedten ül a gyerek mellett, a földön.

– Várj tíz percet! Akkor fogd a... a fiadat, menj ki a kapu elé, és ott ülj le! Azt fogod mondani, hogy rátok támadtak, amikor utánam indultatok a vásárba! Megértetted?

– Minden úgy lesz, ahogy akarod, Don! Csak kegyelmezz a fiamnak! – suttogta Connie.

Ahogy Alessandro becsukta maga mögött a kaput, Connie a csaphoz ment, hogy vizesruhát tegyen a gyerekre. Aztán meggondolta magát! Hiszen, ha őket „kint éri a támadás”, akkor ilyen állapotban egyetlen anya sem hagyná a gyereket magára! Connie agya gyorsan járt, miközben átgondolta a következő lépéseket. Egyetlen rossz szó, egyetlen botlás, és akkor már nem lesz kegyelem!

Egyiküknek sem!

A gyerekről leszaggatott ruháját magára vette a sajátja helyett, a cipővel együtt. A gyöngysor szerteszét gurult, amikor a férje letépte a gyerek nyakából. Most összeszedte a darabokat, kiviszi magával azt is. A gyereket, ahogy volt, az ölébe vette és elindult vele a kapuhoz.

Fájt minden porcikája, érezte, hogy a szeme kezd bedagadni, de muszáj volt koncentrálni! Ha tényleg elindult

volna a férje után a gyerekekkel a vásárba, akkor az ajtót bezárja, mint mindig, majd a kaput is. Néhány lépéssel odébb ment, mintha ott érte volna őket a támadás, aztán lerogyott a földre.

Szegény kicsi Santino felsikított. Valószínűleg megütötte a lábát, ami biztos, hogy eltört, amikor az apja berúgott. Utolsó erejével a nyakláncából a gyöngyöket elhajította, hogy minél jobban szétszóródjanak.

A várakozás, amíg végre meglátta a férjét és két katonáját feléjük közeledni, egy egész életnek tűnt! Az ájult gyereket már majdnem elejtette, mire a férfiak odaértek.

Az időzítés tökéletesre sikeredett!

Connie, amikor legközelebb magához tért, egy kórházi szobában ébredt, mellette, a másik ágyon a fia feküdt! Legalábbis remélte, hogy Santino az! Mert látni szinte semmit nem látott a gyerekből! Csupa kötés és gipsz volt!

Senki nem kételkedett a támadásban! Azt rebesgették, hogy a fesztiválra érkezett idegenek lehettek, hiszen másképp a gyereket békén hagyták volna! A maffia még tisztelt néhány dolgot, amolyan íratlan szabályként!

Két héttel később Alessandro hazavitte őket. Nem hagyott más választást az orvosoknak! A kisfiú az egyik lábára sánta maradt, és még jó ideig kétséges volt, hogy fog-e látni mind a két szemével. De az apja nem kockáztatott tovább, hogy a kórházban maradjanak.

Így is felröppent a pletyka!

A legnagyobb nápolyi család, akinek az egész rendőrség a zsebében volt, sokáig nem jutott a támadók nyomára! Végül Alessandro szerzett három koldust, akiket felöltöztetett, pénzt adott nekik, hogy menjenek, és igranak az

egészségére! Záróra után elhurcolta az embereivel a három szerencsétlent egy elhagyatott raktárba a kikötő szélén, ott agyonverték őket. A zsebükből – minő véletlen – albán okmányok kerültek elő és Connie néhány ékszere, amit mindig szívesen viselt, amikor elment otthonról.

A Don végre megbosszulta a családját ért támadást! Minden ment tovább, a maga útján!

1971. Nápoly, a kórház kápolnájában

– San Gennaro! Tudom, hogy nem vagyok tökéletes, de jó keresztény vagyok! Gondoskodom a családomról! Az elsőszülött fiamat sem öltem meg, helyette Isten szolgálatába állítottam! Kérlek, könyörülj rajtam! Ne vedd el a feleségem életét! Hagyd, hogy egészségben nőjön fel a lányom! Ne fossz meg attól, hogy jó férjet találjak neki, aki méltó utódom lesz nekem is! Ámen!

Don Alessandro Costelli kétségbeesve rótt a kórházi folyosót. Felesége és újszülött kislánya egyaránt életveszélyben volt!

Santino, a fia, már második éve egy bentlakásos egyházi iskolában tanult Rómában. Az iskolai szünetekben a nápolyi érsek személyi titkáráként dolgozott, aki csupa szépet és jót mondott a gyerekről! Legutóbb is megemlítette, hogy ha ilyen alázatos marad, akkor szép karrier vár rá! Egyszer még az ő utódja is lehet a fiatal legénykéből. Azt is felajánlotta, hogy ne menjen vissza Rómába a gyerekek, majd ő fogad mellé magántanárt.

Santino könyörgött az anyjának, hogy Rómában maradjon, de Connie-val mind a ketten jobbnak látták, ha az érsek úr kegyelmébe ajánlják a fiút.

Nápolyban igen nagy volt a befolyása! Alessandro, bár nem örült annak, hogy a fia ugyanabban a városban lesz, mint ő, azt belátta, hogy nem kell az érsek őexcellenciája rossz oldalára kerülni! Attól nem kellett félnie, hogy

gyakran látja Santinót! A húsvéti, meg a karácsonyi miséknél ugyan ott volt az érsek oldalán, de haza soha nem ment. Maga az érsek talált neki mindig kifogást, a családnak pedig bőkezűen osztogatta a bűnbocsánatot!

Connie-t nem érdekelték a szóbeszédok az érsekről, neki csak az volt fontos, hogy a fia még él, és legalább messziről láthatja, ahogy felnő!

Bármennyire is vallásos volt, a szabályt ismerte jól! Meggyónt minden pizlicsáré ügyet, hiszen az érsek úr személyesen gyóntatta minden hónapban, de a Vitelli családról vagy Santino sérüléseiről mélyen hallgatott.

Egy idő után Santino is a hallgatásba menekült! Rájött, hogy magán kívül senkire nem számíthat! A lelke már rég megtört! Még akkor, amikor az érsek sorozatosan megbecstelenítette, a legocsmányabb módokon megerőszkolta, és ha nem teljesítette minden kívánságát, akkor kíméletlenül megverte!

Olyan jól sikerült kiűznie belőle az ördögöt, hogy tizenhárom éves korára csak a bosszúvágy maradt a gyermeki elméjében.

Don Alessandro imái a kilencedik napon végre, meghallgatásra kerültek! Magához tért a felesége, és a kislánya is kikerült az inkubátorból!

Szegény kisbaba!

Olyan csúnya volt, hogy a férfi visszahőkölt a látványától, amikor először a kezébe akarták adni a nővérek! Rögtön az jutott az eszébe, hogy vajon mennyibe fog neki kerülni, hogy férjet találjon majd Mariának?!

Meglepetésére, amikor két héttel később hazavihette a kórházból a családját, az első, aki felhívta, Don Vitelli volt,

Messinából. Nem kertelt sokat.

– Don Costelli! Hallottam, hogy egy kislánnyal áldott meg a Jó Isten! Nekem viszont hat fiam van! Öt már felnőtt, saját családdal, de a legfiatalabb még csak hatéves. Ahhoz viszont elég idős, hogy egy jó feleséget keressek neki. A te lányodra gondoltam!

Alessandro agya pörgött, mint a motolla! Vitelli valószínűleg nem talált már Szicíliában meg Calabriában megfelelő családot, lány gyerekekkel. Viszont Connie, az ő felesége félig szicíliai! Ráadásul komoly hatalom esik majd a fiú ölébe, amikor az ő kicsi Mariáját feleségül veszi. Ha ők megegyeznek, akkor mindegy, hogy a kislány milyen lesz, mert a pénz és a hatalom mindent megszépít!

– Megtiszteltetés számomra, barátom, hogy szerény nápolyi családunkra gondoltál! Örömmel látom majd néhány év múlva a fiadat a mi Costelli családukban!

– Drága barátom! Néhány héten belül meglátogatlak, hogy megpecsételjük az egyezségünket. Ahogy a fiam betölti a 16. évét, elviszem hozzád, hogy magad is meggyőződhess arról, Fabrizio méltó vejed lesz! Magam gondoskodom a megfelelő felkészítéséről!

– Egyetlen percig sem kételkedem benned, Don Vitelli! Isten áldása kísérjen téged és a fiaidat! Bármikor szívesen látott vendégek vagytok a házamban!

Don Costelli elégedetten dőlt hátra a székében. Feleségének innentől egyetlen feladata lesz: Maria ártatlanságának a megőrzése. Bár amilyen csúnya az a gyerek...